

отъ васъ мъртва, или жива ми я хване, най-богатъ въ свѣта ще стане!“ Излизатъ нагоре като сѣнки стотини вонни. Най-прѣвъ е стариятъ боляринъ. И ето, че вижда предъ себе си на скалитъ младата самодива. Държи въ ржце нанизъ отъ кехлибари, смѣе се и пѣе.

„О, ти дете коварно, въ ржцетъ ми щомъ влѣзешъ, жива нѣма да излѣзешъ!“

А русалката го гледа съ синитъ си очи и се смѣе.

Смѣлитъ воители изникватъ като изъ земята и за мигъ обграждатъ магьосницата малка. А тя ги гледа и все не хае, съ кехлибарени зърна играе.

Изеднѣжъ се дига страшна буря, езернитъ води се изкачватъ до горе и покриватъ скалитъ съ пѣна.

Две вълни, прилични на два бѣли коня, се издигатъ нагоре. Изчезва подъ водитъ и стариятъ боляринъ съ своитъ воители.

И днесъ, който минава край този омагьосанъ кѣтъ, страховито се озърта, кръсти се и шепне: „Господи, пази ме отъ бѣлата самодива!“

Г. Червенковъ

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МѢСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

III Дунавътъ и Русе

Напуснахме Плѣвенъ. Тренътъ ни понесе на северъ къмъ Сомовитъ. Скоро се изгубиха отъ очи и Стара-планина, и Плѣвениятъ височини. Пѣтуваме изъ обширно равно поле, на което краятъ се не вижда.

Ето че блѣсна предъ насъ водата на голѣма рѣка — Дунавътъ. Спрѣхме въ с. Сомовитъ да чакаме парахода. Всички сме на брѣга на рѣката. Отъ лѣтната жега водата е намалѣла, но все пакъ въ сравнение съ другитъ български рѣки, Дунавътъ е голѣмъ, грамаденъ. Водитъ му се носятъ стремително и тихо надолу. Тѣ гаятъ и миятъ брѣга. На среща е ромъния брѣгъ, много по-нискъ отъ нашия. И Ромъния е по-равна отъ България. Виждаме я като безкрайна равнина, замѣглена въ безкрая.

Параходътъ пристигна — хубавъ красивъ параходъ. Единъ моментъ — и ние сме горе на кувертата. Застанали прави, чакаме да търгне.